

Vladimír Špicar

Vladimír Špicar, narozen 29.11. 1950 doma, v Nedvězí, o sobě říká, že měl takové normální dětství. Přál si kolo, ale to že ho nemohl mít, zapříčinilo, že si ho sám vyrobil, díky čemuž získal schopnosti, které ho později živily.

Základní školy navštěvoval v Bořkově, poté ve Slané a nakonec v Semilech - Podmoklicích. V Kovozávodech Semily se vyučil nástrojářem, do školy jezdil do Nové Paky. Učil se rád, bavila ho fyzika, matematika a přírodopis; učil se rusky.

Jeho strýc, Karel Šmíd, měl v Semilech, v místech, kde je teď kruhový objezd, obchod s potravinami. V letech 1952/1953 jim sebrali věci z obchodu a udělali s nimi výstavu, kde je prodávali. Proběhl soud v kině, na který komunisti prodávali vstupenky. Teta byla odsouzena na rok, strýc a babička dostali pět let vězení. Sestřenice, Milenu a Marii, vodily učitelky po škole a ukazovali: „To jsou ony! Dcery těch zlodějů!“

Když strýce zatýkali, byl mladý Vladimír přítomen při domovní prohlídce.

Praděda vlastnil mlýn v Nedvězí. V roce 1948 jim ho komunisti zabavili a poslali tam správce. Rodina musela podstoupit byty a sami tam žili v nájmu. V mlýně se mlelo do roku 1958, poté to byla mísirna krmiv. V roce 1969 dostalo mlýn JZD a od té doby budova pouze chátrala, stroje byly zničeny, vzniklo zde skladiště, v patře se na podzim sušilo obilí.

Mlýn byl rodině vrácen v roce 1991 zcela zničený, Vladimír se o něj dodnes stará a snaží se zachránit alespoň budovu.

Před vojnou si Vladimír udělal řidičák na náklad'ák, brzy po vojně se oženil, se svou manželkou se seznámili na zábavě. Mají dvě děti, syna Vladimíra narozeného v roce 1973, dnes pracuje v Kamaxu a má tři děti. Dcera Martina se narodila v roce 1975 a je švadlena, má také tři děti, Vladimír je tedy dědečkem šesti vnoučat.

V roce 1977 začal stavět rodinný dvougenerační dům, který dokončil v roce 1980. Když se komunisté dozvěděli, že budou stavět, JZD poslalo zaměstnance, kteří požadovali, aby se vystěhovali z mlýna.

Vladimír chtěl emigrovat do Kanady, ale kvůli rodičům a manželce to neudělal; manželka nechtěla a s rodiči pracovali na domě, věděl, že by jim ho zabavili.

V roce 1996 začal podnikat v zámečnictví, nejdříve to ale byla práce všeho druhu. Začali ve třech, po půl roce je jeden opustil, zůstali tedy dva; ze začátku to byla řehole. Sedm let před důchodem nastoupil do zaměstnání, aby měl větší důchod, ale podnikat nepřestal. Přes den byl v práci a po práci pracoval v dílně.

Aktuálně je v důchodu, ale rozhodně se nenudí. Stará se o vrácený mlýn, občas pracuje v dílně, užívá si vnoučata, ...

V životě považuje pan Špicar za nejdůležitější svoji rodinu, až poté kariéru.